

Θέατρο | «Είμαι ένας άλλος»: Είδαμε την παράσταση!

30/10/2013, 17:00 | Συντάκτης: Έλενα Μπολονάση



Ο Γιάννης Στάνκογλου γίνεται ένας άλλος ζωντανεύοντας στη σκηνή του Από Μηχανής Θεάτρου τον θρύλο του Γάλλου συμβολιστή ποιητή Αρθούρου Ρεμπώ.

Ένα έργο του σουηδού ακαδημαϊκού και θεατρικού συγγραφέα Μίκαελ Αζάρ, εμπνευσμένο από τον τρόπο ζωής και τη φιλοσοφία του ποιητή, ο οποίος αν και εγκατέλειψε τη συγγραφή μόλις στα είκοσί του χρόνια, κατάφερε με το έργο και τις απόψεις του να ασκήσει σημαντικότερη επίδραση στη μοντέρνα ποίηση και την ευρωπαϊκή σκέψη.

Η παράσταση ξεκινάει με τον ποιητή Α.Ρεμπώ (**Γιάννης Στάνκογλου**) σε παιδική ηλικία, να έρχεται για πρώτη φορά αντιμέτωπος με τον θάνατο. Η απώλεια της αδελφής του γίνεται η αφετηρία μιας ατέρμονης αναζήτησης της απόλυτης και πλήρους αλήθειας που ούτε η μητέρα του ούτε η θρησκεία, αλλά ούτε και η επιστήμη μπορούν να παρουσιάσουν ικανοποιητικά. Τα ερωτηματικά του μένουν συνεχώς αναπάντητα και τότε συνειδητοποιεί πως οι άνθρωποι αγνοούν την αλήθεια και η άγνοια τους οδηγεί στον φόβο. Ο Ρεμπώ όμως δεν θέλει να ζήσει μέσα στα κοινωνικά στεγανά, δεν θέλει να φοβάται, δεν θέλει να ορίζει κανείς άλλος τη ζωή του εκτός από τον ίδιο και φεύγοντας από το σπίτι του αναζητά την αλήθεια που θα του εξασφαλίσει την ελευθερία του. Συναντά στη διαδρομή του κι άλλους «οπαδούς» της ιδεολογίας του, γίνεται ένα με αυτούς και διακηρύσσει σθεναρά τις ιδέες του, ώσπου νιώθει κι εκεί φιμωμένος και περιορισμένος. Αποφασίζει να εγκαταλείψει την Ευρώπη ταξιδεύοντας προς χώρες άγνωστες και μακρινές, ενώ ταυτόχρονα αφήνει πίσω τον παλιό εαυτό του και γίνεται ένας άλλος, ένας παρατηρητής του εαυτού του, απαλλαγμένος από το παρελθόν, χωρίς αναστολές, με μόνο διακαή πόθο να ζήσει ελεύθερα. Η ζωή του Α.Ρεμπώ τελειώνει κάπου στην Αφρική. Μόνος, με ελάχιστα προσωπικά υπάρχοντα, έχοντας αν και ακόμη νέος φτάσει στο μεδούλι της ζωής, ανακαλύπτει τη δική του αλήθεια, πως ο άνθρωπος μόνο στον θάνατο είναι απόλυτα ελεύθερος, μόνο όταν κάποιος είναι πια νεκρός μπορεί να απαλλαγθεί από όσα περιορίζουν την ύπαρξη του.

Ο **Γιάννης Στάνκογλου**, είναι ένας ηθοποιός που τολμά να δοκιμάζεται σε όλα τα θεατρικά είδη, σε πολλούς διαφορετικούς ρόλους και έχει σημαντική πορεία στον χώρο. Με τον μονόλογο αυτό αποδεικνύει για μια ακόμα φορά την υποκριτική του δεινότητα και δεν επιτρέπει σε κανέναν να του «χαριστεί» όντας ο ίδιος αρτιότατος. Επιβλητικός και ακούραστος επάνω στη σκηνή, την οποία «οργώνει» σε όλη τη διάρκεια της παράστασης, εκφραστικότερος, με καθαρότητα στην έκφραση του λόγου του και απόλυτα ακριβής, επιτυγχάνει όχι μόνο να κρατήσει αμείωτο το ενδιαφέρον ου κοινού αλλά και να ζωντανέψει τον Ρεμπώ με πειθώ που μνεί τους θεατές στην ιδεολογία και τις αντιλήψεις του ποιητή.

Τα σκηνικά του **Νίκου Αναγνωστόπουλου**, δημιουργούν την αίσθηση πως ο πρωταγωνιστής αιωρείται μέσα στον χωροχρόνο, ευνοώντας την εικόνα της συνεχούς ροής, της συνεχούς μετακίνησης που οδηγεί στην ανακάλυψη της αλήθειας. Τα αντικείμενα, σημεία αναφοράς στη ζωή του ποιητή, λειτουργούν άλλοτε βοηθητικά μαζί με την ευρηματική σκηνοθεσία και άλλοτε ως εφιαλτήριο στις αναμνήσεις του. Η σκηνοθεσία της **Αλίξης Δανέζη –Knutsen** εντείνει την αίσθηση κινητικότητας, είναι εξαιρετικά λειτουργική και εντυπωσιακή με έναν τρόπο λιτό αλλά παραστατικό. Από τις λίγες παραστάσεις που σκηνικά και σκηνοθεσία αλληλοσυμπληρώνονται εξυπηρετώντας τόσο αποτελεσματικά την απόδοση του έργου.

Ένας μονόλογος που μέσα από την ωμή παρουσίαση της πραγματικότητας λειτουργεί σαν προτροπή προς τον άνθρωπο, όχι μόνο να μην χάνει χρόνο από τη ζωή του, αλλά και να τη ζει όπως εκείνος επιλέγει: «Όταν θα έρθει μια μέρα να σας χτυπήσει την πόρτα ο θάνατος, που θα το κάνει, δεν θα θέλατε να πείτε στον εαυτό σας ότι η ζωή που ζήσατε ήταν η δική σας ζωή και όχι η ζωή που κάποιος άλλος διάλεξε για σας;»

<http://www.tralala.gr/theatro-ime-enas-allos-idame-tin-parastasi/>